

Miért beszélünk magunkról, amikor a halottainkról beszélünk?

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 26. szám, 2019. június 28.

Ahogy nincsen jó vagy rossz halál, úgy jó vagy rossz gyász sincsen. Mégis ott kísért a beszélgetésekben, a kocsma- és a kávéházi asztalok mellett két szólam: hogy a halottainkról beszélve magunkról beszélünk, és hogy megvan a véleményünk azokról, akik ezt teszik. Ilyenkor az asztal sarkához húzódok, és figyelni kezdek. Úgy szeretném elmondani, hogy jól van ez így. Hogy a gyász úgysem arról szól, aki meghalt, hanem arról, aki itt marad. Hogy az ember zavarában össze-vissza beszél, és ez nem csoda, hiszen zavarban van. Fecseg, mert minden jobb, mint csöndben lenni, magányosan. És semmitől se forduljunk el, ami segíthet: akkor sem, ha az épp a közöny, akkor sem, ha talán ízléstelenség. A halál villanófénye, mint egy bombatámadás, élesen bevilágít mind apró zugba. Minden távoli, magántermészetű, valaha volt történet hirtelen jelentést kap. És szeretnénk is, hogy jelentése legyen, hiszen muszáj történetként elmesélnünk azt, amit történetként elmesélni nem lehet.